

skuespil, opera og ballet, være fritaget for forlystelsesafgift. På grund af de store udgifter, der er fast forbundet med driften af et teater, og den usikkerhed, der i hvert fald ved opførelsen af nye stykker hæfter ved forhåndsskønnet over, om forestillingen vil slå an, er teaterdrift i sig selv en risikabel forretning. Det gøres nu fra teatrenes side gældende, at den stigning i teatrenes udgifter, der har fundet sted, har været af en sådan størrelse, at det ikke har været muligt at lade billetpriserne følge tilsvarende med opad, og at dette har ført teatrene ud i en alvorlig økonomisk krise. Den fyldningsgrad for teatret, der udkræves, for at forestillingen kan give overskud, er naturligvis forskellig for de forskellige teatre, ligesom den også for det enkelte teater kan variere efter de forskellige forestillinger. For de faste privatteatre regnes der med, at der gennemsnitlig nu udkræves en fyldningsgrad, hvis procenttal ligger 20—25 højere, end forholdet tidligere var, for at driften skal kunne balancere; det vil altså sige, at hvor f. eks. tidligere en fyldningsgrad på 60 pct. var tilstrækkelig, udkræves der nu en fyldningsgrad på 80—85 pct. Ifølge de oplysninger, som er modtaget fra de faste privatteatre, har af de københavnske teatre kun 2 givet overskud i sæsonen 1948—49 og kun 1 i den forløbne del af sæsonen 1949—50. Alle de 3 faste provinsteatre arbejder med underskud på deres forestillinger.

Teatret er en så betydningsfuld kulturel faktor, at det offentlige må være stærkt interesseret i, at teatrene har sådanne vilkår, at de er i stand til at eksistere, eller at de dog ikke af økonomiske grunde føres til at opføre kunstnerisk underlødige stykker, der kan forventes at ville tiltrække et stort publikum med uudviklet smag. Denne det offentliges interesse i teatrenes virksomhed har givet sig udslag i, at der foruden til Det kgl. Teater navnlig til provinsscenerne og -tourneerne ydes tilskud af offentlige midler. Under disse omstændigheder findes det rimeligt, at der fra det offentliges side generelt ydes teatrene den økonomiske støtte, som vil ligge i fritagelsen for forlystelsesafgiften. Forøvrigt synes en sådan fritagelse at ligge på linie med, at lovgivningsmagten ved loven af 12. juli 1946 gjorde koncerter afgiftsfri.

Revyer, der opføres i henhold til teaterbevilling, bør formentlig behandles på samme måde som andre teaterforestillinger. Det vil heller ikke være muligt at drage en skarp grænse mellem sådanne revyer og andre teaterforestillinger.

Afgiftsfriheden for teaterforestillingerne følger modsætningsvis af forslaget § 4 b, hvorefter der kun skal svares afgift af sådanne forestillinger, når der finder servering sted på tilskuerspladserne.

Efter de gældende regler skal afgiften erlægges med en vis procent af nettoentreprindtægten (entreprivederlaget excl. afgiften). Denne måde at beregne afgiften på fremkalder let en urigtig forestilling om afgiftens højde, og den er overordentlig upraktisk. Ligesom det nu til dags er langt det almindeligste, at afgiften er inkluderet i reprivederlaget, altså uden at afgiften er særskilt opført på billetten, således beregnes afgiften også ved de afgiftspligtiges indbetaling af afgiften til de offentlige kasser med en så stor brøkdel af bruttoentreprindtægten (entreprivederlaget incl. afgiften), som svarer til de af loven fastsatte procenter af nettoentreprindtægten. Der findes 3 takster: 20 pct., 40 pct. og 60 pct. beregnet af nettoentreprindtægten. Hertil svarer henholdsvis $\frac{1}{6}$, $\frac{2}{7}$ og $\frac{3}{8}$ af bruttoentreprindtægten. Det foreslås, at man også i loven går over til beregning efter bruttoentreprindtægt. Iøvrigt foreslås de 3 takstklasser bevaret.

For visse arter af afgiftspligtige forlystelser sondres der nu imellem, om forlystelsen er afholdt i henhold til bevilling, eller om den er afholdt i henhold til polititilladelse. I førstnævnte tilfælde svares afgiften efter den laveste takstklasse, i sidstnævnte tilfælde efter mellemklassen. Man har ment, at der ikke er tilstrækkelig grundelse for at fastholde denne forskellige behandling af disse forlystelser af samme eller beslægtet art. Det findes således ikke rimeligt, at der af cirkusforestillinger, der afholdes i henhold til polititilladelse, skal erlægges det dobbelte i afgift af, hvad der skal erlægges, når en sådan forestilling afholdes i henhold til bevilling. Varieteateater, til hvilke der altid kun kræves polititilladelse, og for hvilke der derfor nu svares afgift efter mellemklassen, findes afgiftsmæssigt at burde sidestilles med cirkusforestillinger. Alle forlystelser af heromhandlede arter er i lovforslaget henført til laveste afgiftsklasse, jfr. forslaget § 4 a.

I finansåret 1947—48 indbragte forlystelsesafgiften 34,8 mill. kr., hvoraf statskassens andel androg 25,8 mill. kr. I finansåret 1948—49 indbragte afgiften 33,9 mill. kr., hvoraf statskassens andel 25,3 mill. kr. Det må i denne forbindelse erindres, at den den 19. december 1949 ikrafttrådte lov nr. 499 af 8. december 1949, hvorefter der skal afgives $\frac{1}{4}$ af forlystelsesafgiften for danske film til producenterne, regnes at ville medføre